

במדינה

משטרה

הדחליל המחפרע

„אפילו לערבי חבלן לא

מריבצים כמו שהשוטרים

הרביצו לי“ מתלונן יוחנן מתתיהו

„פתאום בא שוטר אחד, דחליל כמו מקל, ונתן לי אגרוף בצלעות והחזיק אותי. לחצתי אותו בשביל לא לקבל עוד מכות, ואז הרגשתי מכות איומות עם אלה. אני בן-אדם שמקבל מכות, או מתחיל להתפרע בשביל להשתחרר מהמכות. אבל לא הצלחתי כי הם היו הרבה. משכו לי בשערות. יש לי חבילת שערות בבית. קשרו אותי באזיקים והעלו אותי לגניידה. שם הכניסו לי הדחליל עוד מכות, עד שראיתי כוכבים.

צריפינוי. היה זה רק הפרק הראשון בסאגה של יוחנן מתתיהו, אותו יום רביעי אומלל. סאגה שהיתה מיותרת לגמרי, לולא התנדב מתתיהו להילחץ לעזרת קרוביו. הקרובים היו בני-משפחת אורי-חיים. מאחרוני המשפחות שנתרו לגור במנשיה, בגבול יפו-תל-אביב. שנים הרבה גרו שם במנותה, עד שעלתה התוכנית להקים סניף במקום. אט-אט, החלו בוני הסיטי מפני שם את הדיירים מהקרע.

אולם היו משפחות שסירבו לעזוב את בתיהם. משפחת אורי-חיים היתה אחת מאלה. הם היו מוכנים לעבור — בתנאי שיוכלו לרכוש לעצמם דירה אחרת בחולון או בתיים. לפיכך, תבעו 150 אלף ל"י תמורת הסכמתם לעזוב, דחו את ה-125 שהוצעו להם. התוצאה: לבית המשפחה הגיעו פקידיו ההוצאה-לפועל, מלווים ברשוט, ובידיהם צריפינוי.

התגברות מגיעה. המשפחה סירבה לעזוב את הבית, בו התגוררו מאז קום המדינה. יוחנן, קרוב-משפחה, נזעק ל"עזרה, הגיע עם כלב-הזאב הענק שלו, הפקידים והשוטר נסוגו, וכעבור זמן קצר הגיעה התגברות: ארבעה ניידות מיניבוס מלאות שוטרים.

הקצין אשר על הכוח ביקש מיוחנן לסלק את הכלב ואת מכוניתו, שחסמה את הכניסה לבית. יוחנן סירב, נתבקש לעלות לגניידה. חיה זה או שהדחליל זינק עליו, לדבריו.

מספר יוחנן על המשך המסע הארוך בנויות הדחליל הנוראי:

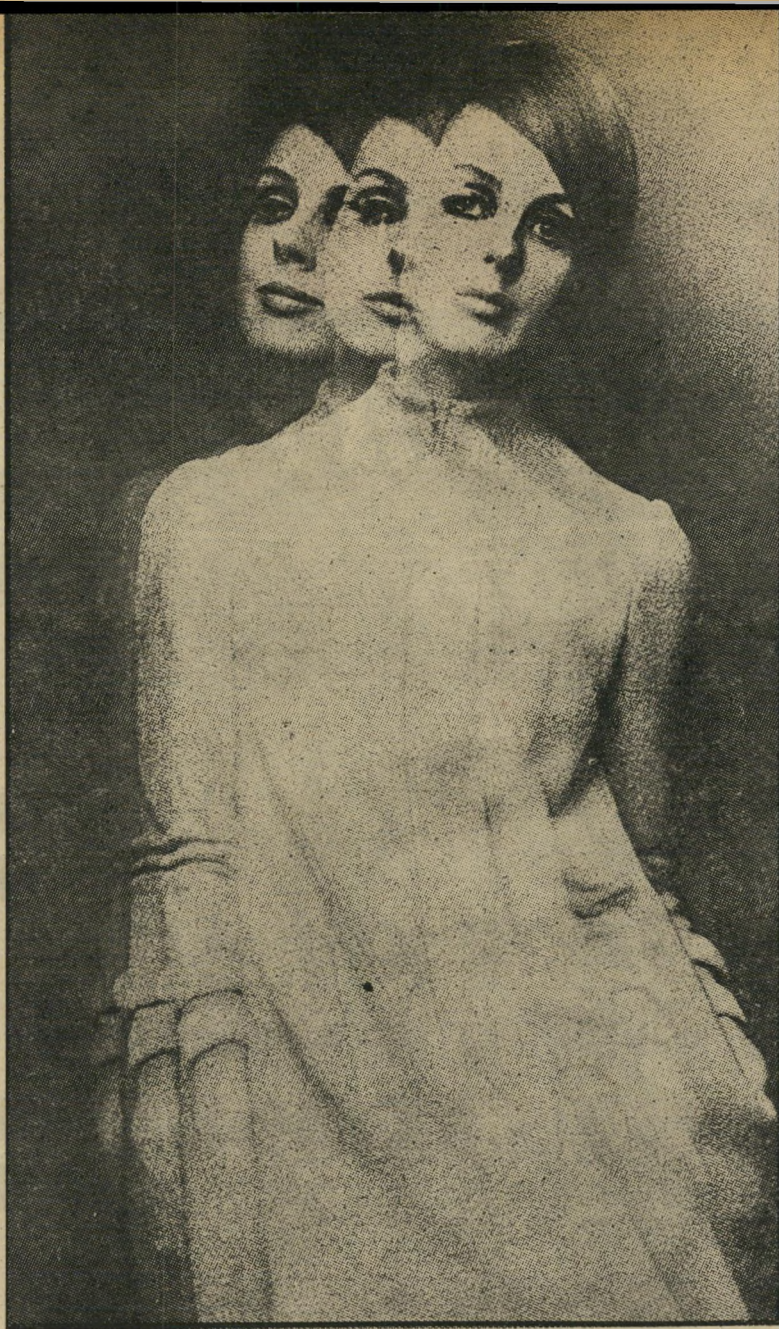
שוב הוריד הרס"ר את הדחליל מהגניידה. הנהג הפעיל את הסירנה, והתחלנו לנסוע לכיוון דיזנגוף. תוך כדי נסיעה רץ אחרינו השוטר הדחליל, פתח את הדלת ועלה

מוכה מתתיהו • חבילת שערות בבית

פנימה, ושוב התחיל להכות אותי מכות עוד יותר אכזריות מאשר קודם. בדרך למטה איבדתי את ההכרה. אחרי שהתעוררתי, ביקשתי להתקשר עם עורך-דין. לא נתנו לי. שבע שעות הייתי כלוא. לאחר מכן קראו לי לחקירה, ואמרו לי שאני מועבר לאבר-כביר ל-48 שעות. הכניסו אותי חזרה לתא, ואחרי רבע שעה שחררו אותי, כי המשפחה, אחרי שראו את כל המהלומות שקיבלנו, נכנעה והסכימה לעזוב הדירה תמורת 130,000 ל"י. אפילו לערבי חבלן לא מריבצים כמו שהרביצו לי.

• על מיצחח עדיין סימני המכות.

להיות אשה מס. 2 או 3 של הגבר - זה הישא

מגיעות כבר לטיפול בגיל 30-40, העניין הוא ברובו לאחר יאוש.

ומשפט מסכם, שהוא חשוב לי מאוד, על כל הדברים שאמרתי: רוב האנשים מנסים לתפוס תופעות חברתיות ופסיכולוגיות כגון כוונות אבסולוטיות, זה אינו נכון. כאן מדובר בתהליכים, יש משהו מן הרווקה הנצחית גם באשה המוצלחת, שמתחנתת בגיל 18. ובדיוק אותו הדבר, לאשה — הרי זה בלוף:

הרווקה באה אלי

לטיפול בגיל 45. כעבור

ארבע שנים, הפסיקה

את הטיפול. תשע שנים

לאחר מכן, התאבדה.

ישנו, אך בפרופורציות הרבה יותר גדולות, באשה שבגיל 40 היא עדיין רווקה.

זה מכוון לרווקות שתקראנה דברים אלה, ותחלשנה: „אני אבודה. גם נולדתי ילדה ראשונה במשפחה — גם קינאתי מאוד באחי — גם יש לי קאריירה מדעית — וגם אינני יכולה ליצור קשרים. די! הכל אבוד אין מה להמשיך ולחפש. צריי כים לגמור.“

זה אינו נכון. זוהי הפשטה מוטעית של הבעיה.

רווקה כזו איננה אבודה כלל וכלל.

בצורה מספקת. בהשוואה למה שהיו, כמובן.

פחות הבאתי אותה להכרה במיגבלותיה. כי אם ניקח לדוגמה אותה אשה שנייה, שכאלו מחכה על גחלים ליום שהמאהב שלה יתגרש וישא אותה לאשה — הרי זה בלוף:

הסיבה העיקרית שהיא מתקשרת דווקא לגברים נשואים — היא בגלל זה שהיא אינו אפשרי לגביה. שאיתו אין לה חשש של פרידה צפויה — שכן בלא-הכני אין הוא יכול לתת לה התקרבות מלאה, בגלל התחייבויות קודמות.

וזה בדיוק מה שהיא רוצה: אולי מפני שהיא לא יכולה אחרת, אולי בגלל שכך יותר קל לה לחיות.

הטרגדיה למעשה אינה גדולה כל-יך. למרות שהיא לא תמיד יודעת זאת, ולעצ"מ ולאחרים מספרת תמיד את ההיפך. הניסיון שלי הוא להפוך אותה למודעת ונהנית מסוג זה של קשרים, מתוך ידי עתנו שלטוב מזה לא נצליח להביא אותה. ברור לי שהורים, מטפלים ומחנכים של ילדה כזאת, שגדלה להיות רווקה, מרגישים את זה די מוקדם, עוד בגיל ההתגברות. נערות אלו לא מאמינות בהתייחסות אליהן. במקום למחות עליהן ברוב אמצעים המקובלים של משיכת תשומת לב, סבל מופגן, התחלות, טרוניות בלתי פוסקות — הן נראות שלוחות מאוד, שקטות מאוד, אך לא יוצרות קשרים. אלה רווקות העתיד.

הימים להתחיל בטיפול בנשים קטנות אלה בגיל מוקדם מאוד. כשהן

פיקחת מאוד, אינטלקטואלית מאוד. סימה אוניברסיטה בארצות-הברית, הפכה לעור-בדת סוציאליט פה בארץ. הירצתה כזו גם באוניברסיטה, ממש לא חסר לה שום דבר.

ובכל זאת, להבטיח קשרים מתקבלים על הדעת עם גברים — לא היתה מסוגלת. הקשרים היחידים שהיו לה התקיימו עם נשים, וגם אלה לא מעמיקים ביותר.

היא הגיעה אלי לטיפול, כשהיתה בסביבות גיל 40. היה לה קשה מאוד להיכנס לטיפול. ראשית, היא למדה הרבה מאוד פסיכולוגיה במיסגרת עבודתה. דרך אגב, דווקא במיקצועות אלה — עבודה סוציא-

הסיבה שהרווקה

מתקשרת לגבר

נשוי - היא

בגלל זה שהוא

אינו אפשרי לגביה.

לית ופסיכולוגיה — קיים אחוז גדול של נשים הסובלות מקשיי השתייכות. כנראה שבדרך זו, של לימוד המיקצוע, הן מחפשות פיתרונות לבעיותיהן.

היא הסכימה לטיפול בקושי רב. היה צריך להקפיד מאוד שלא תפגוש אף אחד שידע על כך. גם בגלל עמדתה, וגם בגלל הרגשת הכישלון העמוקה שהיתה לה בגלל כך.

אחרי חמש שנות טיפול, היא התחנתה עם גבר שהיה כ-15 שנה מבוגר ממנה. עד כמה שידוע לי, הנישואים הצליחו למדי. למרות שנוצרו הרבה יותר מתוך ידידות, מאשר מתוך תאוה מי יודע איזו.

אך זהו מיקרה יוצא-דופן. רוב הסיפורים הם כאלה. שלמרות הטיפול לא מצליחים להתגבר על החרדה, על הפחד מפני דחייה, שיש לנשים מסוג זה. דוגמה למיקרה שלא הצליח, היא רווקה בגיל 45, שפנתה אלי לטיפול. בהיסטוריה שלה היו לה פה ושם נסיונות מיניים, לא כל-יך מספקים. כל חייה היא היתה בצל אחותה הקטנה והנשואה, האם מתה בילדותה ואביה, שהיה אדם חוליג, גר איתה.

למרות הטיפול והניסיון לשקמה, היא לא הצליחה ליצור קשרים עם גבר. כעבור ארבע שנים הפסיקה את הטיפול מיוזמתה. היא סימה אז גם לימודים באוניברסיטה, והחלה לעבוד במיקצועה. הקשרים שהציחה ליצור עם גברים היו מסוררים מאוד וחסרי כל מיניות. בגיל 58 היא התאבדה, אחרי שאביה נפטר.

ככה שברוב המקרים של רווקות, הקשר-רה באי-היכולת של אדם לקבל את עצמו כרצוי — טיפול פסיכולוגי אורתודוכסי אינו יעיל די הצורך. מבחינה סטטיסטית, אנו מודעים מאוד עוררים במכון, לגיור-נירות הזרות האלה. אבל לרוב איננו מצ-

דווקא הנערות הנראות

שקטות ועלולות נוכח

אי קשירת-קשרים - הן

הן רווקות העתיד.

ליחים להביא לפיתרון ממש ביצירת קשרים משמעותיים עם המין השני. אנו מנסים מסתפקים בכך, שאנו מביאים את הרווקות האלה ליכולת לקיים קשרים חלקיים עם גברים. להסתפק בזה היא תהיה האשה השנייה או השלישית של גבר, ואז אני מרגיש: אם לכל הפחות יש לה מאהב, שמגיע אליה מספר פעמים בשבוע, ושאינו יכולה להבטיח קשר בלי לברוח, מתוך ידיעה שהוא נשוי או אינו כשר מכל בחינה לתוכניות ארוכות-טווח — אז אני בטוח שתקינתי את חייה